

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **D. C. N.**, narozeného dne X
bytem neuvedeno
zastoupeného advokátkou Mgr. Martinou Sklenskou
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2025, č. j. CPR-5300-2/ČJ-2025-930310-V241

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2025, č. j. CPR-5300-2/ČJ-2025-930310-V241 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 3. 1. 2025, č. j. KRPA-296097-37/ČJ-2024-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba 18 měsíců, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členských států EU a smluvních států“), počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, byl v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven ode dne, kdy žalobce vycestuje z území EU a smluvních států, doba k vycestování z území EU a smluvních států do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, správní orgán I. stupně dále podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců rozhodl, že na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce poukazoval na to, že již v průběhu řízení namítal, že disponuje platným pobytovým oprávněním vydaným orgány Maďarska s dobou platnosti do 9. 11. 2025 a je na území České republiky oprávněn pobývat dle § 18 písm. d) bod 5 zákona o pobytu cizinců, přičemž mu nejsou známy skutečnosti, na základě kterých by mohlo dojít k ukončení jeho pobytu na území Maďarska. Správní orgán I. stupně sice zařadil do spisu listinu, dle které bylo jeho pobytové oprávnění zrušeno dne 22. 5. 2024, tato skutečnost však nevyplyvá z žádné určité listiny, z níž by byly patrné konkrétní důvody zrušení jeho povolení k pobytu (např. rozhodnutí). V řízení zahajovaném z moci úřední je správní orgán povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, za výše uvedené situace měl správní orgán povinnost blíže prověřit informace uvedené na listině a vyžádat si konkrétní informace ohledně zrušení povolení k pobytu popř. kopii rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění v Maďarsku. Nesouhlasil s vypořádáním příslušné odvolací námítky žalovaným.
4. Rovněž namítal, že nebyla ani řádně zjištěna doba, po kterou měl být na území států EU neoprávněně. Správní orgán tuto dobu vymezil od 23. 5. 2024 do 18. 9. 2024, neučinil však žádné dokazování ke zjištění, zda se žalobce po tuto dobu fakticky zdržoval na území EU a smluvních států bez oprávnění k pobytu.
5. Měl za to, že byl zkrácen na jeho právu na spravedlivý proces, neboť mu nebylo umožněno vyjádřit se písemně k podkladům pro vydání rozhodnutí v jím navrhované lhůtě. Žalobce se k podkladům vyjádřil dne 23. 10. 2024, správní orgán mu dne 6. 12. 2024 zaslal další výzvu k seznámení se s podklady, žalobce se prostřednictvím své zástupkyně s nimi seznámil dne 18. 12. 2024, žádal o lhůtu 30 dnů, aby se mohl

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

k doplněným podkladům písemně vyjádřit, usnesením ze dne 18. 12. 2024 správní orgán této žádosti nevyhověl. Podle žalobce však správní orgán I. stupně mohl požadovanou lhůtu usnesením aspoň zkrátit, aby měl žalobce prostor si podklady prostudovat a poté se k nim vyjádřit, svým postupem však porušil právo žalobce na spravedlivý proces. Správní orgán I. stupně nebyl oprávněn nevyhovět žádosti žalobce, dobu pro vyjádření k podkladům mohl pouze zkrátit.

6. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí, ve kterých již bylo na totožnou argumentaci reagováno. Vzhledem k tomu, že ve svém postupu neshledal pochybení a má za to, že postupoval v souladu s platnou právní úpravou, navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 18. 9. 2024 byl hlídkou policie kontrolován cizinec, který byl ztotožněn jako žalobce, předložil svůj cestovní doklad a maďarské PKP č. X, které mělo záznam v CIS, vzniklo tak podezření, že žalobce se na území ČR nachází neoprávněně, žalobce byl proti zajištěn. Součástí spisu jsou lustrace v příslušných evidencích, kdy dle evidence v SIS je doklad žalobce (maďarské PKP č. X) hledaný za účelem jeho zabavení, což bylo vyhlášeno 17. 7. 2024, jde o doklad, který je hlášený jako odcizený, ztracený nebo neoprávněně užívaný, nebylo zjištěno žádné oprávnění k pobytu žalobce v České republice. Dle kopie cestovního pasu žalobce naposledy vstoupil na území schengenského prostoru dne 28. 1. 2024.
9. Dne 19. 9. 2024 byla správním orgánem I. stupně odeslána žádost o ověření stavu pobytu žalobce na území Maďarska, kde dle tvrzení žalobce měla probíhat žádost o dlouhodobý pobyt. Dle odpovědi Ředitelství služby cizinecké policie, Národní situační centrum ochrany hranic ze dne 19. 9. 2024 č.j. CPR-35433-351/ČJ-2024-930112 maďarská strana uvedla, že jmenovaná osoba byla držitelem povolení k pobytu, které bylo zrušeno dne 22. 5. 2024, v současnosti tedy osoba není držitelem platného povolení k pobytu v Maďarsku.
10. Se žalobcem bylo dne 19. 9. 2024 zahájeno řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.
11. Žalobce při svém výslechu dne 19. 9. 2024 uvedl, že rozuměl poučení, žádá přítomnost tlumočníka z jazyka vietnamského, je schopen sepsání protokolu o výslechu, uvedl svou totožnost, na všechny ostatní otázky však odmítl vypovídat, uvedl pouze, že nemá zdravotní pojištění.
12. Dle závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky ze dne 20. 9. 2024 je vycestování žalobce do Vietnamské socialistické republiky možné.
13. Dle odpovědi Policejního prezidia ČR Ředitelství pro mezinárodní policejní spolupráci ze dne 7. 10. 2024 č.j. PPR-314506/MPS-2024-CZ-1277552/2024-DBZ ředitelství obdrželo z Německa zprávu, že dané PKP bylo zrušeno a zaneseno do pátrání dne 17. 7. 2024, osoba nemá žádné jiné povolení k pobytu na území Maďarska.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

14. Výzvou ze dne 21. 9. 2024 byl žalobce poučen, že má dle § 36 odst. 3 správního řádu právo, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřil k podkladům pro rozhodnutí, přičemž byl vyzván, aby se s těmito podklady seznámil a vyjádřil se k nim do 5 dnů od doručení výzvy, výzva byla doručena žalobci dne 23. 9. 2024. Žalobce se s podklady seznámil dne 27. 9. 2024 a téhož dne písemně požádal o prodloužení lhůty k vyjádření se k podkladům o 15 dnů, usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 27. 9. 2024 mu bylo vyhověno, doručeno dne 30. 9. 2024. Nová právní zástupkyně dne 15. 10. 2024 oznámila správnímu orgánu I. stupně převzetí zastoupení žalobce a požádala o prodloužení lhůty k vyjádření se k podkladům do 31. 10. 2024, správní orgán usnesením ze dne 15. 10. 2024 prodloužil tuto lhůtu o 7 dnů, doručeno dne 18. 10. 2024, žalobce se vyjádřil dne 23. 10. 2024. Následně byla do spisu zařazena informace z CEVO, že žalobce se od 3. 10. 2024 nachází ve vazbě, a lustrace z evidencí. Výzvou ze dne 6. 12. 2024 byl žalobce znovu poučen, že má dle § 36 odst. 3 správního řádu právo, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřil k podkladům pro rozhodnutí, přičemž byl vyzván, aby se s těmito podklady seznámil a vyjádřil se k nim do 5 dnů od doručení výzvy, výzva byla doručena žalobci (jeho zástupkyni) dne 9. 12. 2024. Zástupkyně žalobce se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámila dne 18. 12. 2024, kdy požádala o lhůtu 30 dnů pro vyjádření se ke spisovému materiálu. Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 18. 12. 2024, které bylo zástupkyni žalobce doručeno dne 23. 12. 2024, žádosti nevyhověl, neboť pro prodloužení lhůty nebyly shledány důležité důvody s tím, že v žádosti nebyl uveden žádný důvod pro prodloužení lhůty. Žalobce se následně k podkladům již nijak nevyjádřil.
15. V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 3. 1. 2025, které nabylo právní moci dne 6. 1. 2025, správní orgán I. stupně shrnul, že žalobce disponoval maďarským povolením k pobytu platným od 24. 1. 2024 do 9. 11. 2025, jehož platnost zanikla dne 22. 5. 2024 z důvodu zneplatnění Maďarskem, to bylo vyhlášeno v SIS dne 17. 7. 2024 (viz příslušné schengenské ID), žalobce se tak na území schengenského prostoru zdržoval neoprávněně od 23. 5. 2024 do 18. 9. 2024 (tj. 119 dnů), kdy byl zajištěn policejní hlídkou, čímž naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Dle cestovního dokladu přicestoval na území schengenského prostoru naposledy letecky dne 28. 1. 2024 a následně zde pobýval na základě maďarského povolení k pobytu, které však bylo dne 22. 5. 2024 zneplatněno. Neshledal překážky znemožňující vycestování. Správní orgán I. stupně neshledal, že by prvostupňové rozhodnutí představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, když žalobce v řízení odmítl vypovídat. Délka doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, byla stanovena na 18 měsíců, přičemž bylo přihlédnuto k tomu, že žalobce se správním orgánem nespolupracoval, nevypovídal, dále bylo přihlédnuto k závažnosti jeho jednání, kdy sice nevěděl, že mu bylo maďarské povolení zrušeno, avšak měl předpokládat, že tato skutečnost nastane. Nemá zdravotní pojištění, ani adresu pobytu, kdyby nebyl kontrolován, svůj neoprávněný pobyt by prodlužoval.
16. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, ve kterém uplatnil obdobné námitky jako v žalobě.
17. V napadeném rozhodnutí ze dne 18. 2. 2025 žalovaný ve shodě s prvostupňovým rozhodnutím došel k závěru, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, doba neoprávněného pobytu byla správně definována od 23. 5. 2024 do 18. 9. 2024, lustrací bylo zjištěno, že předložené pobytové oprávnění Maďarska bylo dne 22. 5. 2024 zrušeno, což bylo potvrzeno

odpovědí Národního situačního centra ochrany hranic ze dne 19. 9. 2024 a odpovědí Ředitelství mezinárodní spolupráce ze dne 7. 10. 2024, doba neoprávněného pobytu od 23. 5. 2024 do 18. 9. 2024 je tak zcela prokazatelná. Povolení k pobytu bylo žalobci zneplatněno dne 22. 5. 2024, což bylo dne 17. 7. 2024 zavedeno do schengenského informačního systému, není rozhodné, zda o tom žalobce věděl či nikoli. Spisovým materiálem pak bylo dostatečně doloženo, že v uvedeném období žalobce nebyl oprávněn na území schengenského prostoru pobývat, nebylo nezbytné dále zjišťovat důvody zrušení pobytového oprávnění žalobce v Maďarsku. Námitku ohledně seznámení se s podklady a porušení § 36 odst. 3 správního řádu důvodnou neshledal, žalobci byla po změně právního zastoupení dne 15. 10. 2024 prodloužena lhůta pro vyjádření se k podkladům o 7 dnů, žalobce se dne 23. 10. 2024 vyjádřil. Následně byl spisový materiál doplněn pouze o jeden dokument, žalobce byl dne 6. 12. 2024 znovu vyzván, aby se s podklady seznámil do 5 dnů, což učinil až dne 18. 12. 2024, jeho žádosti o prodloužení lhůty o 30 dnů nebylo vyhověno, neboť pro to nebyly dány důležité důvody, žalobce žádný důvod pro prodloužení neuvedl. Žalobce tak měl možnost se k podkladům vyjádřit, avšak neučinil tak. Žalovaný proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání, neboť žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.
20. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
21. Podle § 36 odst. 3 správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, může se účastník, o jehož právním nároku se v řízení rozhoduje, s těmito podklady seznámit pouze v podobě, která nezmaří účel jejich utajení; není-li to možné, sdělí se takovému účastníkovi alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají. Správní orgán si předtím, než účastníkovi umožní seznámit se s podklady podle předchozí věty, vyžádá vyjádření orgánu, který tyto podklady poskytl. Nerozhoduje-li se v řízení o právním nároku účastníka, není takový účastník oprávněn seznámit se s podklady rozhodnutí, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis.*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

22. Podle § 39 odst. 1 správního řádu *správní orgán účastníkovi určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí. Určením lhůty nesmí být obhozen účel řízení ani porušena rovnost účastníků. Usnesení o určení lhůty se oznamuje pouze tomu, komu je určena, popřípadě i tomu, jehož se jinak přímo dotýká.*
23. Podle § 39 odst. 2 správního řádu *lhůtu určenou správním orgánem může na žádost účastníka správní orgán za podmínek stanovených v odstavci 1 usnesením přiměřeně prodloužit.*
24. K námitce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu soud konstatuje, že ze správního spisu i z obou správních rozhodnutí je zřejmé, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, neboť na území schengenského prostoru pobýval od 23. 5. 2024 do 18. 9. 2024 bez pobytového oprávnění, ač k tomu nebyl oprávněn. V první řadě je z kopie cestovního dokladu žalobce, který se nachází ve spise, zcela zřejmé, že žalobce přicestoval do schengenského prostoru (do Maďarska) naposledy dne 28. 1. 2024 a poté již nevycestoval, neboť není vyznačeno žádné výstupní přechodové razítko. Z toho plyne, že se žalobce na území schengenského prostoru fakticky zdržoval až do jeho kontroly dne 18. 9. 2024, správní orgány z toho vycházely a žalobce to ve správním řízení nijak nezpochyboval, netvrdil, že by vycestoval. V žalobě sice dobu faktického pobytu obecně zpochybnil, neuvedl však k tomu žádné konkrétní námitky, které by byly způsobilé shora uvedená zjištění vyplývající z cestovního dokladu žalobce vyvrátit.
25. Žalobce dále v řízení namítal, že disponuje maďarským povolením k pobytu platným do 9. 11. 2025, nevěděl o jeho zneplatnění a nejsou mu známy okolnosti, které měly vést k jeho zrušení. Soud shledal, že správní orgány i v této souvislosti dostatečně zjistily skutkový stav. Vycházely jednak z lustrací v Schengenském informačním systému, kde bylo dané povolení k pobytu vedeno jako zneplatněné a doklad byl hledaný za účelem jeho zabavení, což bylo vyhlášeno dne 17. 7. 2024. Správní orgán I. stupně však nevycházel pouze z této evidence, ale platnost pobytového oprávnění žalobce v Maďarsku ověřil u maďarských orgánů prostřednictvím Ředitelství služby cizinecké policie, Národního situačního centra ochrany hranic, kdy dle sdělení maďarské strany bylo povolení k pobytu žalobce zrušeno dne 22. 5. 2024. Toto bylo následně potvrzeno i sdělením Policejního prezidia ČR, Ředitelství pro mezinárodní policejní spolupráci, dle kterého bylo uvedené povolení k pobytu zrušeno, zaneseno do pátrání dne 17. 7. 2024, přičemž žalobce na území Maďarska jiným povolením k pobytu nedisponuje.
26. Soud souhlasí se žalovaným, že uvedená zjištění představují jasný podklad pro závěr, že žalobce v období od 23. 5. 2024 do 18. 9. 2024 pobytovým oprávněním na území schengenského prostoru již nedisponoval, a tedy se zde zdržoval bez oprávnění, ač k tomu nebyl oprávněn. Tyto otázky jsou přitom podstatné pro naplnění skutkové podstaty dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, jedná se o pobývání žalobce na území schengenského prostoru bez oprávnění a délku neoprávněného pobytu. Obě tyto skutečnosti přitom byly správními orgány prokázány jednoznačně, ze shromážděných podkladů bez dalšího vyplývá, že pobyt žalobce byl neoprávněný a rovněž je jednoznačná jeho délka (od 23. 5. 2024 do 18. 9. 2024). Požadavky § 3 správního řádu tím byly naplněny, neboť byly zjištěny skutečnosti v rozsahu podstatném pro rozhodnutí. Žalobce tyto skutečnosti sice rozporoval, jeho námitky však byly zcela obecné, žalobce sice uváděl, že maďarským pobytovým oprávněním disponuje, neuvedl však žádné konkrétní indicie, kterými by shora uvedená konkretizovaná zjištění jakkoli

zpochybnil, natož aby k tomu předložil důkazy. Takové zcela obecné popření k vyvrácení shora zjištěného skutkového stavu nestačí.

27. Soud pak shledal, že již nebylo důvodné zjišťovat, z jakých důvodů a jakým maďarským orgánem bylo pobytové oprávnění žalobce zrušeno, neboť tyto otázky již nejsou předmětem řízení o správním vyhoštění a dané informace by nemohly nic změnit na shora uvedených jednoznačných závěrech, takové dokazování by tak již bylo zcela nadbytečné. Není přitom ani podstatné, zda žalobce o zrušení svého pobytového oprávnění věděl či nikoli, neboť cizinci jsou obecně povinni pobývat na území ČR a členských států EU v souladu s právními předpisy a informovat se rovněž o podmínkách, za kterých mohou na území členských států EU pobývat. Institut správního vyhoštění pak není správním trestem, ale toliko správním opatřením, kterým stát vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (např. rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54 nebo rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52), otázka zavinění žalobce tak není v této souvislosti rozhodná.
28. Soud neshledal důvodnou ani námitku ohledně porušení práva na seznámení se s podklady pro rozhodnutí a vyjádření se k nim. Ze správního spisu plyne, že správní orgán I. stupně vyzval právní zástupkyni žalobce výzvou ze dne 6. 12. 2024, aby se vyjádřila k podkladům do 5 dnů od doručení této výzvy, výzva byla doručena dne 9. 12. 2024, uvedená pětidenní lhůta uplynula dne 16. 12. 2024, právní zástupkyně se dostavila k seznámení se s podklady teprve dne 18. 12. 2024, což jí bylo umožněno, k podkladům se však nevyjádřila a požádala o lhůtu 30 dnů pro vyjádření se ke spisovému materiálu.
29. Z toho je patrné, že správní orgán I. stupně žalobci poskytl přiměřenou lhůtu k seznámení se s doplněnými podklady a k vyjádření se k nim, a to dle § 36 odst. 3 a § 39 odst. 1 správního řádu, přičemž žalobce se v dané lhůtě k podkladům nevyjádřil, ani nepožádal o prodloužení. Žalobce se s podklady seznámil až po uplynutí této lhůty dne 18. 12. 2024 a teprve tehdy požádal o stanovení lhůty 30 dnů pro vyjádření se ke spisovému materiálu. K tomu soud konstatuje, že prodloužení lhůty již *stricto sensu* nebylo možné, neboť z povahy věci nelze prodloužit lhůtu, která již účastníku řízení uplynula. Soud však považuje za podstatné, že správní orgán I. stupně o žádosti žalobce materiálně usnesením rozhodl, a to téhož dne, kdy byla žádost podána, přičemž žádosti nevyhověl a svůj postup odůvodnil. Poukázal na to, že v žádosti nebyl uveden žádný důvod, pro který byla žádost o prodloužení podána. Takový postup je přitom plně v souladu s judikaturou.
30. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 11. 2021 č.j. 10 As 246/2019-32 uvedl: „Na prodloužení lhůty ovšem není nárok, správní orgán jí nemusí vyhovět. Je přitom jen logické, že je výlučně věcí účastníka, který o prodloužení lhůty žádá, aby tvrdil důvody, o které svou žádost opírá, a doložil je. Zákon nestanoví, jak by měla náležitá žádost o prodloužení lhůty vypadat. Hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o důvodnou žádost, přísluší správnímu orgánu. Jedná se o jeho zákonné diskreční oprávnění (ve vztahu k omlouvám z ústních jednání srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 10. 2007, čj. 4 As 4/2007 - 3, nebo ze dne 30. 5. 2008, čj. 2 As 16/2008 - 41; závěry k diskrečnímu oprávnění správního orgánu jsou přiměřeně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc). Toto hodnocení provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro první prodloužení lhůty k seznámení se s podklady rozhodnutí, již nemusí být dostatečný i pro její další prodloužení. ... NSS konstatuje, že vzhledem ke smyslu zákona se za důvodnou žádost o prodloužení lhůty (nejen k seznámení se s podklady rozhodnutí) bude

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

považovat taková, která bude podepřena vážnými a prokázanými důvody, které skutečně znemožňují v určené lhůtě provést příslušné úkony. Těmito důvody mohou být např. prokázaná hospitalizace nebo jiné skutečnosti prokazatelně zamezující pohybu osoby, a tedy znemožňující dostavit se na místo daného úkonu (např. seznámení se s podklady rozhodnutí, nahlédnutí do správního spisu atd.)“ (podtržení doplněno – pozn. soudu)

31. Z toho je patrné, že správní orgán nemusí žádosti vyhovět, v daném případě žalobce ve své žádosti neuvedl vůbec žádné důvody, a nelze tak vytýkat správnímu orgánu, že v takové situaci lhůtu neprodloužil resp. žádosti nevyhověl. Navíc poukázal na to, že totožné právní zástupkyni již jednou byla lhůta prodloužena, přičemž požadovaná 30-denní lhůta je neopodstatněná, neboť po předchozím vyjádření se k podkladům byl do spisu založen pouze jeden nový dokument. Soud s hodnocením žalovaného souhlasí, žalobci byla poskytnuta přiměřená lhůta pro vyjádření se k podkladům, ve které se nijak nevyjádřil, svou žádost o stanovení nové lhůty ničím neodůvodnil. Nevyjádřil se ani poté, co mu lhůta nebyla prodloužena, a to ani do doby vydání prvostupňového rozhodnutí. K porušení práva žalobce na spravedlivý proces tak nedošlo.
32. Na základě shora uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. dubna 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.